

Mit jelent ez a díj neked? Mi volt az első reakciód, amikor értesültél róla, hogy Akadémiai Ifjúsági díjban részesülsz?

Nekem szimpatikus volt az a felütés, amellyel maga az Akadémiai Ifjúsági Díj definiálja magát. „Az Akadémiai Ifjúsági Díj nem kiszámú „győztes” érmes helyezését megállapító díj, célja elsősorban a pályamunkájuk alapján arra érdemes fiatal kutatók minél nagyobb számban való elismerése, tudományos munkájuk ösztönzése, támogatása.”. Tehát nekem ez elsősorban egy megerősítés, biccentés, egy kézfogás, hogy jó úton járok.

Hogy mi volt az első reakcióm? Kellemes meglepetés volt, nem számítottam rá. Úgy adtam be a pályázatomat, hogy megpróbálom, hiszen a 35 éves korhatár utolsó évében voltam, amikor egyáltalán megpályázhattam a díjat. Örültem az elismerésnek, de alapvetően számomra izgalmasabb kihívás volt az anyag összeállítása, az elmúlt időszak áttekintése, lezárása és a továbblépési lehetőségeken való elgondolkodás, amelyre, a pályázat kiírásával összhangban, ez a díj egy nagyon jó megerősítés. Az egyik kedven független [filmemben](#), ami pont a PhD lét mémszerű sajátosságairól és örömeiről szól, fogalmazta meg a főszereplő, hogy „I'm in for for the surprises, not for the prizes.”

Mi az a téma, amiért díjat kapsz? Mi maga a téma, miről szól a kutatás és milyen eredményekre lehet következtetni?

A pályázás során be kellett nyújtani egy pályaművet, ami 9-15 ezer karakterben összefoglalja az elmúlt időszakban elért saját eredményeket. Nálam ez a dolgozat a „A digitális megoldások elfogadása és használata az oktatásban a szocio-technikai rendszerelmélet szempontjából” címet viseli. Mivel ebben az időszakban készítettem elő a habilitációs pályázatomat is, ezért már volt egy átfogó összefoglaló anyagom a fokozatszerzés óta eltelt időszak eredményeiről. Ebben a dolgozatban igazából a poszt-doktori OTKA kutatásom eredményeire építettem, hiszen az elmúlt éveket ez a projekt határozta meg. A dolgozatban igyekeztem egy átfogó elméleti keretbe rendezni a kutatási eredményeimet. Ez az elméleti keret a szocio-technikai rendszerelmélet, ami a szervezeteket a társas (social) és technikai (technical) alrendszerek komplex kölcsönhatásaként értelmezi. Az elmélet alapján a két alrendszer optimális együttműködése elengedhetetlen a szervezeti alkalmazkodóképesség szempontjából. A kutatásaim középpontjában tulajdonképpen mindig is az oktatási intézmények szervezeti (és egyéni) alkalmazkodóképessége (tanulása) állt. A posztdoktori kutatásomban ennek kerete a digitális transzformáció volt, a jelenlegi OTKA fiatal kutatói pályázatomban pedig a mesterséges intelligencia. A dolgozatban bemutatom azokat a kutatási eredményeimet, amelyek publikáció keretében jelentek meg. Ezek között változatos témákat érintek, mint például a tanulószervezet kontextus-adaptált modelljének továbbfejlesztése vagy a 21. századi kompetenciák digitális eszközökkel támogatott fejlesztésének képessége. Megjelennek a veszélyhelyzeti távolléti oktatásra vonatkozó kutatásaink eredményei is vagy például a digitális technológiák használati szándékát bejósoló tényezők vizsgálata. Ezekről egyébként átfogóan írok az OTKA kutatásom eredményeiből megjelent [könyvemben](#) is.

Hogyan hasznosítható a kutatott téma a neveléstudományi kutatások területén és a gyakorlatban?

Mivel a kutatási témám alapvetően egy alapkutatásokat támogató pályázati forrásra épít, ezért nem a gyakorlati hasznosíthatóság volt előtérben, de úgy gondolom, hogy egyrészt a téma jellege, aktualitása mind megteremti annak a lehetőségét, hogy visszacsatornázzuk az eredményeket a szakmába. Egyrészt kézenfekvő, hogy az eredmények beépülhetnek a kar képzési portfóliójába. Több kurzusom keretében is, ahol például az oktatási intézmények digitális

transzformációhoz való alkalmazkodását, szervezetfejlesztését vagy éppen az oktatástechnológiai szakpolitikákat vizsgáljuk, jól hasznosíthatók mind az általam használt elméleti keretek, mind pedig az empirikus kutatási eredmények. Az egyik kutatásunk, amelyet kollégáimmal, Czirfusz Dórával és Miskey Helgával közösen végeztünk (DIO1 és DIO2) kifejezetten a résztvevők felé való kommunikációt helyezte előtérbe. Ebben a kutatásban a digitális munkarend tapasztalatait tártuk fel, közvetlenül az átállás során, illetve később, a tapasztalatok beépítésére fókuszálva. A kérdőív egy jól célzott, egyszerű és rövid mérőeszköz volt. Az adatbázist pedig összekötöttük egy folyamatosan frissülő [infografikával](#), így, ha valaki kitöltötte a kérdőívet, akkor rögtön láthatta az összesítő eredményeket. Ebben a kutatásban a használt digitális eszközöket értékelték a pedagógusok, így egyfajta közösségi értékelésként tudtak információt szerezni egyes eszközök pedagógiai célú hasznosítási lehetőségeiről.

Megnézve az elmúlt időszak díjnyerteseinek tudományterületeit, ritkábban díjaznak bölcsészettudomány és társadalomtudomány területi témákat. Mit gondolsz, miben emelkedik ki a témád? Miben újszerű és miért ezt a témát díjazták?

Ez a kérdés talán egy picit túl is mutat ezen a konkrét eseten. Általában látható, hogy a természettudományos, STEM területek támogatottsága erőteljesebb. Erről a témáról egyébként az elmúlt időszakban izgalmas cikkek, vélemények jelentek meg, ez nyilván globális téma, nem csak a magyar helyzetet érinti. A pályázat kapcsán talán még azt érdemes hangsúlyozni, hogy nem csak a beadott dolgozatra építik az értékelést, hanem a tudományos munkásságra, tehát be kellett mutatnom a publikációs listámat, beadtam az önéletrajzomat is, amiben a szakmai életút mellett például be kellett mutatnom a tudományos eredményeimet és egyéb hozzájárulásomat a kutatói közösséghez. Úgy gondolom, hogy a pályázókat egy komplex szemléletben ítélték meg. Ami talán felém billenthete a mérleg nyelvét, az a publikációs tevékenység, hiszen a mi területünkön például a nemzetközi rangos folyóiratokban való publikálás több szempontból is komoly kihívás. Felmerülnek általánosan a nyelvi korlátok, a tudományterület nemzeti kontextusba ágyazottsága stb. A pályázat beadásakor 175 tudományos közleményem (ezek közül 2 db D1-es, 2 db Q1-es cikkem), 299 független idézettségem volt (a Hirsch-indexem pedig 8, ami azt jelenti, hogy legalább 8 olyan közleményem van, amit legalább 8-an hivatkoztak), ráadásul olyan folyóiratokban tudtam publikálni, aminek köszönhetően az összesített impakt faktorom 14,5. Nem feltétlen értek egyet a tudományometriai mutatók ilyen szintű előtérbe helyezésével, szerintem sokkal fontosabb az a társadalmi hatás, amit a munkánkon keresztül el tudunk érni (ez nyilván nehezebben is mérhető) és azt hiszem, hogy ebben még nagyon sokat kell fejlődnöm.